

Mariëtte Middelbeek

BOYZZZ

jeugdthriller

Mariëtte Middelbeek

BOYZZZ

HOOFDSTUK 1

Lomp!

Heeft Eve ein-de-lijk aan Mr. M. verteld dat ze hem leuk vindt, blijkt het allemaal nep te zijn geweest! Hij heeft al die moeite alleen maar gedaan omdat hij helemaal niks begrijpt van wiskunde en Eve hem mooi kon helpen met zijn huiswerk (lees: dat hij het kon overschrijven). Nu staat hij weer een voldoende en heeft hij haar niet meer nodig. Lekker lomp! Dusss... als een jongen zegt dat hij je leuk vindt, mag hij het eerst gaan bewijzen. Morgen gaan Eve en ik veel chocola eten en klagen over boyzzz in het algemeen. Mr. L. laat ook al niks meer van zich horen, grrr.

‘Suus!’

‘Ik kom eraan!’

‘Dat zei je net ook.’

Suzanne Bosch rolde met haar ogen en deed voorzichtig haar laptop dicht. Het liefst had ze dat met een klap gedaan om te laten merken hoe irritant ze het vond dat ze werd geroepen, maar dat zou de computer vast niet overleven. En trouwens, er was niemand in haar kamer die het kon zien.

‘Suzanne!’ Dat was haar vader. Als hij haar hele naam uitsprak, betekende het dat hij geïrriteerd was. Nou, zij ook. Waarom kon ze niet gewoon even lekker achter haar computer blijven zitten zoals zo’n beetje iedereen? Waarom moest ze mee naar de winkel?

‘Ik. Kom. Al.’ Ze sprak ieder woord zuchtend uit, maar wel zo zacht dat haar vader het onder aan de trap niet kon horen. Ze stopte haar laptop in de la van haar bureau en bukte zich om haar roze Nike-sneakers te pakken. De linker vond ze onder haar bureau, de rechter was nergens te bekennen. Zoekend keek ze om zich heen. Ze had hem net nog gezien, hij moest ergens op de grond liggen. In haar hoofd hoorde ze de stem van haar moeder zeggen dat ze nooit iets kon vinden zolang ze haar kamer niet opruimde. Zo’n troep was het helemaal niet, zelf wist ze precies waar alles lag. Nou ja, bijna alles. Het werd pas erg als haar moeder ging opruimen.

Ze schopte een spijkerbroek aan de kant en tilde het vest op dat ze gisteren had gedragen. Ze gooide het op haar bed en keek verwonderd naar de sjaal die eronder lag. Was dat niet die van Eefje?

Ze propte de sjaal in haar schooltas en zette haar zoektocht voort. Een schoen die ze een uur geleden uit had gedaan kon toch niet verdwenen zijn?

‘Suzanne!’ Op de trap klonken haar vaders voetstappen. De deur van haar kamer vloog open toen ze net op handen en knieën onder haar bed keek.

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik zoek mijn schoen.’

Haar vader zuchtte luid. ‘Deze?’

Suzanne keek op. Ze fronste. ‘Hoe kom je daar nou aan?’

‘Die stond op je bureau. Vraag niet waarom.’

Suzanne plukte de rechtersneaker uit haar vaders hand en schoof die aan haar voet. Daarna liep ze langs hem heen de kamer uit. ‘We kunnen gaan, hoor.’

‘Dank je wel, echt heel aardig van je.’

Ze hoorde heus wel dat haar vader het niet meende, maar ze negeerde hem. Het was echt niet normaal dat hij altijd overal een halfuur te vroeg wilde komen.

Hij was trouwens niet de enige, haar moeder en broertje hadden er ook last van. Ze stonden klaar met hun jassen aan toen Suzanne naar beneden kwam.

‘Hèhè.’ Rick keek overdreven op zijn pols. Hij droeg niet eens een horloge.

Suzanne deed alsof ze haar broertje niet had gehoord en trok haar jack aan. Ze wilde haar mobiel uit haar broekzak halen, maar greep mis. Verbaasd klopte ze op haar spijkerbroek. ‘Wacht even.’

‘Suus!’ Haar moeder klonk wanhopig terwijl Suzanne de trap op glipte. ‘Joyce staat op ons te wachten.’

Suzanne speurde rond op haar bureau en spotte het knalroze hoesje van haar iPhone uiteindelijk onder haar wiskundeboek. ‘Ik kom er al aan’, mompelde ze terwijl ze de trap weer afliep.

Tien minuten later parkeerde haar vader de auto op de laatste vrije parkeerplek bij het winkelcentrum, toevallig precies achter de winkel van haar ouders. Suzanne stapte uit. Haar moeder maakte de achteringang open. In het magazijntje stonden de dozen hoog opgestapeld. Suzanne kon zich er alleen zijdelings langs wurmen. De bestellingen werden op donderdag geleverd, en daarom werkten zij en Rick op die dag 's avonds in de zaak. Dan moest alles worden uitgepakt. Meestal zette Rick samen met hun vader de bestellingen in de winkel en werkte Suzanne met haar moeder achter de kassa, wat ze veel leuker vond.

Suzanne trok haar jas uit en zwaaide even naar Joyce, die de laatste klant in de rij hielp en daarna haar kant op kwam. Joyce was cool. Ze was vijftwintig en was een tijdje stewardess geweest, maar doordat het slecht ging met de luchtvaartmaatschappij waarvoor ze werkte was ze ontslagen. Joyce vond het niet erg, zo leuk was het werk niet, had ze Suzanne verteld. Ze vond het werken in de winkel veel leuker. Suzannes vader zei altijd dat dat een leuke manier was om te zeggen dat Joyce geen baan kon vinden, maar dat geloofde Suzanne niet. Joyce had haar namelijk van alles verteld over vervelende passagiers, kotsende kinderen en arrogante collega's. Suzanne had een tijdje gedacht dat stewardess wel iets voor haar kon zijn, maar sinds ze Joyce' verhalen had gehoord, had ze dat uit haar hoofd gezet. Nu had ze besloten dat ze de mode-academie wilde gaan doen. Natuurlijk had haar vader ge-roepen dat ze beter iets kon gaan doen wat daadwerkelijk een baan zou opleveren, maar Suzanne vond dat typisch

iets wat alleen vaders konden zeggen. Haar vader begreep niet hoe gaaf en veelzijdig de mode was en dat er talloze banen waren die je met die opleiding kon gaan doen. Althans, dat dacht ze. Eigenlijk had ze zich er nog niet echt in verdiept. Ze zat in 2-havo/vwo, voorlopig hoefde ze niet te kiezen.

‘Hé Suus!’ Joyce pakte haar jas van de kapstok. ‘Hoe is het?’
‘Goed.’

‘En met Mr. L.?’ Joyce boog zich een beetje naar haar toe, zodat Rick hen niet zou horen. Ze was, naast Suzannes drie beste vriendinnen, de enige die wist dat Suzanne het blog Boyzzz schreef. Verder hield Suzanne het geheim, omdat ze anders natuurlijk niet eerlijk kon opschrijven wat er allemaal in haar leven gebeurde. Ze had het Joyce min of meer per ongeluk verteld toen ze een keer alleen in de winkel waren. Dat was niet erg, want ze vertrouwde Joyce helemaal.

‘Nog niks?’ vroeg die.

Suzanne trok een gezicht. ‘Nee.’

‘Ik lees elke dag je blog.’ Joyce lachte. ‘Ik ben echt verslaafd. Nog meer dan aan *Goede Tijden, Slechte Tijden*.’

Suzanne moest ook lachen. ‘Je leest het wel als er iets gebeurt. Maar als het zo doorgaat, zal het nog wel een tijdje duren.’

‘Je moet geen hard to get spelen, daar snappen jongens helemaal niks van.’ Joyce ritste haar jas dicht en haalde haar fietssleutel uit haar zak. ‘Succes, sweetheart. Tot snel.’

Suzanne hield van de Engelse woorden die Joyce gebruikte. Ze moest het zelf ook vaker doen, het klonk lekker stoer. Al hoorde ze in haar hoofd mevrouw Van Nieten al

zeggen dat Nederlands een veel mooiere taal was. Maar ja, haar lerares Nederlands was een beetje gek. Laatst noemde ze een laptop een schootcomputer, omdat dat volgens haar beter klonk. De hele klas lachte haar uit.

Over laptop gesproken, ze kon maar beter aan de slag gaan. Zondag zou ze voor haar verjaardag een MacBook krijgen, maar dan moest ze wel zes weken voor niks in de winkel werken. Ook al was het een tweedehands exemplaar. Maar dat maakte allemaal niet uit, het was in elk geval veel beter dan die oude laptop van haar vader die bijna uit elkaar viel.

Suzanne liep de winkel in, langs het schap met tijdschriften naar de kassa. Haar moeder was een klant aan het helpen, Rick stond de kaartenrekken bij te vullen en haar vader was bezig de tafel met bestsellers opnieuw in te delen. Ze verkochten alleen de boeken die het beste liepen, plus een heleboel pockets. Naast tijdschriften en kaarten hadden ze allerlei cadeauartikelen – waarvan vooral de bakers met leeftijden erop goed liepen – en sigaretten. Suzanne snoof even, de boeken waren haar favoriet. Nieuwe boeken roken zo lekker. Al sinds ze heel klein was kwam ze in de winkel, en die geur moest ze altijd even ruiken. Dat zou ze op school natuurlijk nooit zeggen, veel te *nerdy*. Sowieso zou het veel cooler zijn als haar ouders een kledingwinkel hadden, of een schoenenzaak. Maar dan wel een leuke, niet zo eentje waar alleen spullen voor oude mensen werden verkocht.

Er dook iemand op voor de kassa en Suzanne richtte haar aandacht op de twee computerboeken die hij kwam afrekenen. ‘Zitten er cadeautjes bij?’

Ze hielp de man, zei gedag en meteen stond de volgende klant voor haar neus. Net was het nog hartstikke rustig geweest, nu had zich ineens een rij voor de kassa gevormd. En iedereen wilde z'n artikelen ook nog ingepakt hebben. Gelukkig kon haar moeder supersnel inpakken, en nog netjes ook. Suzanne had dat klusje opgegeven. Dat gehannes met papier dat altijd scheurde en plakband dat nooit recht wilde zitten, ze was er gewoon niet voor gemaakt.

'Alstublieft en nog een fijne avond', zei ze tegen de vrouw die net twee boeken had afgerekend, allebei ingepakt. Ze overhandigde haar het plastic tasje. Eindelijk was de rij verdwenen.

'Ik ga wat administratie doen', zei haar moeder. 'Als het druk wordt, moet je me maar roepen.'

Suzanne knikte en dook achter de toonbank om de plastic tasjes aan te vullen.

'Hé, Suus.'

Ze zag niemand voor de kassa staan, dus draaide ze zich om. Aan de zijkant van de toonbank stond Youp, die bij haar in de klas zat. 'Hai.'

'Hai.'

Stilte. Suzanne keek hem aan. Youp kwam zo'n beetje iedere donderdag in de winkel. Hij kocht nooit iets. 'Kan ik je helpen?' vroeg ze toch.

'Neuh.' Hij schudde half met zijn hoofd. 'Stom hè, wat Schenkel vandaag zei.'

Suzanne kwam overeind en leunde tegen de toonbank. 'Ik begrijp sowieso nooit iets van wat hij zegt.'

'Ik ook niet', antwoordde Youp, wat niet waar was want hij stond een negen voor wiskunde. Voor zo'n beetje alle

vakken trouwens. Voor iemand met zo'n rapport was hij niet eens een enorm grote nerd, al wist Suzanne zeker dat hij zo'n beetje altijd boven zijn boeken moest hangen. Dat, of hij was een soort Einstein.

'Wat ga je dit weekend doen?'

'O, niks.' Suzanne haalde haar schouders op. Ze had geen zin om Youp te vertellen dat ze jarig was. Dan ging hij haar maandag natuurlijk feliciteren. Met zoenen. Volgens Eefje was hij tot over zijn oren verliefd op haar. Suzanne wist het zelf niet zeker, maar Youp gebruikte wel iedere gelegenheid om bij haar in de buurt te komen. Daar moest ze ook eens een blog over schrijven.

Er verscheen een klant voor de toonbank, die weifelend naar Youp keek.

'Komt u maar, hoor', zei Suzanne. Ze pakte het tijdschrift aan dat de vrouw wilde afrekenen en keek over haar schouder naar Youp. 'Ik moet aan het werk.'

'Ja. Tuurlijk.' Hij knikte wat en stak zijn hand op. 'Zie je.' 'Doei.'

Terwijl ze afrekende met de klant keek Suzanne hem na. Youp liep weg in zijn gebruikelijke sjokkende tempo. Zijn spijkerbroek viel over zijn witte gympen en zijn leren jack was iets te groot. Zonder dat ze wist waarom moest Suzanne een beetje om hem lachen.

HOOFDSTUK 2

‘En ik wil graag koffie.’

Het meisje achter de counter knikte. ‘Gewone koffie?’

‘Nee, doe maar eh... Waar zit veel melk in?’

‘Latte macchiato.’

‘Dat dan.’

‘Een latte macchiato en een hot chocolate. Verder nog iets?’

Eefje schudde haar hoofd. Het was haar beurt om te betalen, dus haalde ze haar portemonnee tevoorschijn. Even later liepen ze door naar het einde van de counter, waar ze op hun drankjes wachtten.

Suzanne keek haar vriendin aan. ‘Je lust geen koffie.’

‘Nog niet’, antwoordde Eefje. ‘Maar binnenkort wel. Ik ben aan het leren om het te drinken.’

‘Waarom zou je dat willen? Ik ga toch ook niet leren om boerenkool te eten. Dat is namelijk echt smerig.’

Eefje deed haar sjaal af, de sjaal die Suzanne haar vandaag terug had gegeven. Ze frommelde hem in elkaar en hield hem in haar hand. ‘Koffie is cool’, zei ze toen. ‘Iedereen drinkt koffie.’

‘Ik niet.’

‘Mees wel.’

‘Aha.’ Suzanne prikte met haar vinger in de richting van Eefje. ‘Dat is het.’

Hun drankjes waren klaar en ze pakten de bekers, waar hun namen op geschreven waren. Het was hartstikke druk in de koffietent, maar gelukkig kwam er net een tafeltje vrij bij het raam. Suzanne haastte zich erheen en pikte het in, net voor twee studenten er gingen zitten.

Eefje zette haar beker voor zich neer en pakte het tasje van Six. Ze haalde er de oorbellen uit die ze net had gekocht. ‘Mooi, hè?’

‘Ja, die zijn gaaf’, zei Suzanne een beetje jaloers. Ze had de zilveren ringen zelf niet gezien, anders had ze zeker gekocht. Maar Eefje was eerder en ze hadden de regel dat ze niet hetzelfde kochten.

‘Ik doe ze maandag meteen in.’

Suzanne kneep haar ogen samen. ‘Voor Mees zeker.’

‘Nee.’

‘Wel.’ Suzanne zuchtte. ‘Mees is een loser.’

Eefje gaf geen antwoord. Suzanne begreep er niks van. Zelf zou ze woedend zijn als iemand had gedaan wat Mees had gedaan, maar Eefje was duidelijk nog steeds verliefd.

‘Laat die schoenen nog eens zien’, zei Eefje.

Suzanne dook onder de tafel en haalde de doos tevorschijn. De korte leren laarsjes van Sacha kostten zo’n beetje al haar kleedgeld, maar ze waren het hartstikke waard. Ze zouden vast geweldig staan onder haar zwarte skinny.

‘Jou staat alles’, zei Eefje toen Suzanne dat laatste hardop zei.

Suzanne stopte de schoenen weer in de doos en schoof die zorgvuldig terug in het tasje. Daarna nam ze een slok van haar chocolademelk en boog zich over de tafel naar Eefje. ‘Maar nog even over Mees. Waarom kijk je überhaupt nog naar hem?’

Eefje beet op haar lip en draaide haar beker rond. ‘Hij bedoelde het vast niet zo.’

‘Natuurlijk wel. “Ik stond slecht voor wiskunde en ik had de antwoorden van het huiswerk nodig”, kun je maar op één manier bedoelen.’

‘Dat heeft hij niet gezegd.’

Suzanne rolde met haar ogen. Eefje was haar beste vriendin, maar soms begreep ze niks van haar. Mees had gezegd dat hij het handig vond dat Eefje goed was in wiskunde, zodat hij haar huiswerk kon overschrijven. Ze had hem dingen uitgelegd en hem laten afkijken bij repetities en nu stond hij een zeven. Dus had hij haar niet meer nodig. Dat waren zijn letterlijke woorden.

‘Hij bedoelde het wel. En dus is hij een loser en een zak patat en verdient hij het niet dat je nog één seconde aan hem denkt.’

Eefje keek haar aan. Suzanne voelde dat ze aan de winnende hand was. ‘Jij bent veel te leuk voor hem’, ging ze op overtuigende toon verder. ‘Jij kunt jezelf tenminste recht aankijken in de spiegel, en hij niet. Ik begrijp wel dat je verliefd op hem bent, want hij is superknip, maar hij is een leugenaar.’

Eefje trok een gezicht. ‘Ik stond best wel voor schut, hè?’

‘Welnee!’ Suzanne maakte armgebaren om haar woorden meer kracht te geven. ‘Hij stond voor schut!’

Eefje nam een slok van haar koffie en trok een heel vies gezicht. 'Oké. Je hebt gelijk.' Ze stond op en dumpte de volle beker in de afvalbak. 'Ik ga ook zo'n chocolademelk bestellen.'

I ♥ shoes

Mijn nieuwe laarzen zijn zooo gaaf! Ik wilde ze vannacht zelfs aan houden. Ze zitten ook nog eens superlekker. Ik heb gisteravond wel tien verschillende outfits gevonden waar ze heel goed bij staan. Volgende week trek ik ze elke dag aan. Mr. L. zal niet weten wat hij ziet! Gisteren zijn Eve en ik na school de stad in geweest. Zij had nieuwe kleren nodig, en ik niet. Dus heeft zij alleen oorbellen gekocht en ik laarzen ☺. Kwamen we Mr. M. ook nog tegen... Vond-ie heel leuk, NOT!! Net goed. Eve deed alsof ze hem niet zag, haha.

Suzanne klikte met de muis. Er verscheen een zandlopertje, ze trommelde ongeduldig met haar vingers op het bureau. De computer maakte ratelende geluiden en toen verscheen het stukje ineens op haar blog. Tevreden las ze het nog een keer door.

Ze hoefde nooit lang te wachten op de eerste reacties. Het leek wel alsof sommigen van haar lezers aan de site

vastgeplakt zaten, zo snel posten ze er iets onder. Vaak waren het haar vriendinnen Liv en Farida, de enige twee die, naast Eefje en Joyce, van Boyzzz wisten. Suzanne vertelde expres aan bijna niemand over haar blog, anders kon ze er net zo goed meteen mee stoppen. Ze gebruikte schuilnamen en er stond ook geen foto van haar bij. Heel veel reacties op haar posts kwamen van meiden die ze niet kende. Soms vroeg iemand wie ze was, maar daar reageerde ze nooit op. Het deed er ook niet echt toe, haar posts spraken voor zich.

Voorzichtig pakte ze haar laptop op en ging op haar bed zitten. Nog één dag en dan had ze haar MacBook. Deze oude computer viel zowat uit elkaar. Ze had hem een jaar geleden van haar vader gekregen, toen hij een nieuwe kocht. Handig voor werkstukken, had hij gezegd, dan hoefde ze zijn nieuwe laptop niet te gebruiken.

Suzannes volgende missie was een Facebookaccount geweest. Aangezien haar ouders uit de prehistorie stamden vonden ze dat niet goed, maar uiteindelijk had ze hen gelukkig kunnen overtuigen. Ze was zo'n beetje de laatste van de klas geweest die op Facebook zat. En ze kon er ook nog eens niks, want haar moeder had gezegd dat ze alleen een account mocht als zij kon meelesen. No way dat ze er iets op ging zetten over... Ja, over alles eigenlijk.

Maar toen hadden ze het bij Nederlands gehad over taalgebruik op internet. Natuurlijk vond mevrouw Van Nieten dat allemaal een verschrikking, met al die Engelse woorden en afkortingen. Ze had voorbeelden laten zien van Facebookposts en blogs die volgens haar wel en niet goed waren en had hun de opdracht gegeven hun eigen

Facebook eens goed te bekijken. Daarmee was Suzanne snel klaar geweest want er stond bij haar bijna niks op, dus had ze de tijd besteed aan het lezen van de blogs die Van Nieten als voorbeeld had genoemd. Er was er eentje bij over paardrijden, maar die had ze overgeslagen. Ze was bang voor paarden, en ook allergisch, al had ze dat laatste volgens haar moeder alleen maar verzonnen. Een ander blog, van een meisje van haar eigen leeftijd dat over school schreef, had ze wel gelezen. Er stond geen naam bij, de schrijfster noemde zichzelf BrugMug2002 en iedereen over wie ze schreef had ook een andere naam, maar dat maakte niet uit. Suzanne had alle posts in één ruk uitgelezen en de paar weken daarna had ze elke dag gekeken. Ongeveer drie keer per week kwam er een nieuw stukje, waar meteen op werd gereageerd door allemaal mensen die BrugMug en elkaar niet kenden. Eigenlijk was het veel leuker dan Facebook. Ook al wist je niet over wie het ging, door de posts had je het idee dat je iedereen kende.

Toen ze de laptop van haar vader had gekregen, was Suzanne zelf stukjes gaan schrijven. Stukjes die ze, ook al zou haar moeder niet meelesen, nooit op Facebook zou zetten omdat ze veel te veel over haarzelf gingen. Over op wie ze verliefd was bijvoorbeeld.

Suzanne scrolde omlaag op haar blog en klikte op het archief. Voordat ze Boyzzz had, had ze allemaal berichten geschreven die ze naar Eefje, Liv en Farida had gemaïld. Haar vriendinnen hadden een voor een geroepen dat ze een blog moest beginnen. Dat had Suzanne zelf allang bedacht, ze had zelfs al uitgevonden waar ze dat kon doen.

Op een avond had ze gewoon de stap gewaagd. De naam en het onderwerp had ze natuurlijk al in haar hoofd: Boyzzz. Het mooie was dat haar moeder het goed vond en ook niet mee hoefde te lezen, zolang het anoniem was. Dat was het, want ze noemde zichzelf Suuz en veranderde alle andere namen ook.

Ze las de berichten die ze vorig jaar had geplaatst. Over Pim, met wie ze dus verkering had gekregen. Dat was nog een heel gedoe geweest, want hij vroeg het telkens maar niet. Terwijl ze wist dat hij ook op haar was, want dat had hij tegen Bobby gezegd en Bobby was toevallig weer de beste vriend van haar neef Tibor. Uiteindelijk had ze Pim zelf dus maar verkering gevraagd. De avond ervoor had ze op haar blog geschreven dat ze het doodeng vond en dat ze het toch maar niet ging doen. Allemaal meiden die ze niet kende hadden gereageerd dat ze het gewoon moest vragen en dat hij gek was als hij nee zei. Het was een kick dat zoveel meiden lazen wat ze schreef. Die reacties waren superfijn. Anders had ze het misschien niet eens gedaan. En toen ze had geblogd dat Pim 'ja' had gezegd, had ze allemaal felicitaties gekregen.

Suzanne klikte op de post die ze net had geplaatst. Er waren al een paar reacties gekomen, de bovenste was van Liv, die zichzelf online Vil noemde.

Ooo, gênant... Voor hem!!! Heel goed van
Eve!

Suzanne grinnikte. Ze dacht terug aan het moment toen ze gisteren de Coffee Company verlieten. Zij zag Mees

het eerst. Eigenlijk wilde ze snel de andere kant op lopen en niks tegen Eefje zeggen, maar toen bedacht ze dat een confrontatie eigenlijk wel goed was. Lekker ongemakkelijk voor Mees. En dat was het ook. Toen hij hen had gezien, was hij even blijven staan, maar daarna wist hij niet wat hij moest doen en was snel doorgelopen. Eefje had gewoon gedaan alsof hij lucht was. Als Mees nu niet begreep dat Eefje allang over hem heen was, dan was hij echt blind.

Niet dat het waar was trouwens, Eefje was helemaal niet over hem heen. Maar dat hoefde Mees natuurlijk niet te weten. Beter van niet zelfs. Gelukkig kon Suzanne er op haar blog gewoon over schrijven, omdat toch niemand wist over wie het ging. Ze was blij dat alleen haar vriendinnen en Joyce ervan wisten en verder niemand. Ze had het niet eens aan Pim verteld, want ze wilde niet dat hij las wat ze over hem schreef. En straks vertelde hij het nog aan iemand anders. Bijvoorbeeld aan de Boyzzz over wie ze blogde. Dan kon ze meteen stoppen!

Farida plaatste ook een reactie, onder haar profielnaam Faar12. Dat ze inmiddels dertien was maakte volgens haar niet uit, ze ging haar naam niet veranderen.

Zooo benieuwd naar je laarzen. En Mr. M.
zoekt het maar lekker uit!!

Ook andere meiden schreven dat Eefje het goed had gedaan door Mees gewoon te negeren. Suzanne pakte haar telefoon en aptte haar vriendin dat ze op haar blog moest kijken. Het was echt fijn die reacties te lezen als je niet blij

was. Dat had ze vorig jaar zelf gemerkt toen Pim haar na zes weken had gedumpt. Zomaar, ineens! Althans, toen dacht ze dat het ineens was, maar nu wist ze dat dat helemaal niet zo was. Die vervelende Steffie was al een hele tijd bezig geweest hem in te pikken en uiteindelijk was het haar gelukt. Toen Suzanne over Mrs. Sss. had geschreven – het geluid dat een slang maakt – had ze allemaal lieve reacties gekregen en sindsdien had niet alleen zij, maar hadden ook haar volgers een hekel aan Steffie. Die wilde maar één ding: de jongens die Suzanne leuk vond. Waarom had ze het anders na drie weken al uitgemaakt met Pim? Ze was helemaal niet verliefd op hem geweest. Toen Suzanne een tijdje later verkering met Leander had gekregen, had Steffie ook al geprobeerd hem in te pikken. Dat was trouwens niet gelukt want Leander vond Steffie maar niks. Na een paar weken had Suzanne het uitgemaakt met Leander en toen vond Steffie hem ook meteen niet meer leuk.

Nu Suzanne verliefd was op Lars, keek ze wel uit dat Steffie dat te weten kwam. Ze moest er niet aan denken dat Steffie Lars inpikte terwijl Suzanne nog niet eens verkering met hem had! Als Suzanne eenmaal met hem had, zou Steffie het natuurlijk wel gaan proberen, maar dat zag ze dan wel weer.

Ze staaarde voor zich uit. Hoe gaaf zou het zijn als ze inderdaad verkering met Lars kreeg? In gedachten zag ze hem voor zich. Hij was superknap en nog stoer ook, met zijn donkerblonde haar dat een beetje lang was, maar niet té. Soms viel het net voor zijn ogen. Dan haalde hij zijn hand er altijd doorheen waardoor het meteen weer goed zat. Hij had mooie blauwe ogen, vooral als hij lachte. Dat

deed hij best vaak en nog vaker moesten anderen om hem lachen want hij was enorm grappig. En alsof dat nog niet genoeg was, speelde hij ook nog eens in de coolste band van de school. Met drie anderen had Lars vorig jaar Boytown opgericht. Zelf speelde hij gitaar, zijn beste vriend Lucas drumde en twee jongens uit 3-vwo, Jelle en Ryan, speelden basgitaar en zongen. Boytown had al een paar keer opgetreden op school en iedereen ging dan helemaal uit z'n dak. De laatste keer was aan het begin van het schooljaar, twee maanden geleden. Toen was Suzanne nog niet verliefd geweest op Lars, maar ze vond hem wel al heel lang de leukste van de band. Ze had gehoord dat Boytown weer zou optreden op het kerstfeest, over anderhalve maand. Stiekem fantaseerde ze er al over dat ze dan verkering met Lars zou hebben. Alleen al bij het idee werd ze helemaal blij.

Maar eerst moest het nog wel zover komen. Suzanne had besloten dat Lars háár moest vragen, en niet andersom. Als ze heel eerlijk was, kwam dat vooral omdat ze het zelf gewoon niet durfde. Straks zei hij nee! Ze was ervan overtuigd geweest dat Lars ook verliefd was op haar. Ze zorgde er vaak voor dat ze zogenaamd toevallig een praatje hem met maakte – wat natuurlijk helemaal niet toevallig was – en dan lachte hij altijd zo leuk naar haar. Volgens haar vriendinnen zat hij ook vaak naar haar te kijken. Dan keek ze expres niet terug.

Ze had op een blog gelezen dat jongens het helemaal niet leuk vonden als het allemaal makkelijk ging. Die wilden liever wat meer hun best doen. Dus toen had ze besloten dat Lars maar flink zijn best moest gaan doen

en was ze lekker hard to get gaan spelen, omdat ze zeker wist dat dat een goed idee was. Maar ja, inmiddels duurde het wel heel lang voordat Lars actie ondernam. Misschien was het toch beter om het iets anders te gaan aanpakken.

‘Suus!’ Haar moeder riep van onder aan de trap. Suzanne deed haar laptop dicht en liep naar de overloop.

‘Wat is er?’

‘Ga je mee naar de supermarkt? We gaan boodschappen doen voor je verjaardag.’

Suzanne trok een rimpel in haar voorhoofd. Boodschappen doen stond niet bepaald boven aan het lijstje ‘leuke dingen op zaterdag’, maar vandaag kon ze beter meegaan. Omdat ze morgen jarig was. Anders zou haar moeder vast thuiskomen met aanmaaklimonade en geen Jillz o.o. Haar vriendinnen kwamen ook, dus ze moest ervoor zorgen dat er wel iets te drinken was wat niet voor vijfjarigen was.

‘Ik kom eraan!’ riep ze. Snel trok ze haar nieuwe laarzen aan en roffelde de trap af.